

Arrest

nr. 267 699 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2021.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 31 maart 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of dat hij niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat

“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.2. De Raad stelt verder vast dat verzoeker door in zijn verzoekschrift te poneren dat hij aangetoond heeft een gegronde vrees te hebben om het slachtoffer te worden van de represailles van zijn ex-schoonfamilie, te verwijzen naar zijn verklaringen en de vastgestelde discrepanties op algemene wijze te minimaliseren tot “weinig betekenisvol”, er niet in slaagt concrete argumenten aan te voeren die de gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende verzoekers verklaringen in een ander daglicht stellen, laat staan te weerleggen.

Waar verzoeker voorts stelt dat hij is vertrokken onmiddellijk nadat hij het hoederecht had verkregen over de kinderen, geeft hij een beperkte lezing van volgend motief: “Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u, zoals hierboven reeds aangestipt, Albanië pas in december 2018 definitief verliet, i.e. meer dan anderhalf jaar na de aanvang van uw problemen met uw ex-schoonfamilie. Gedurende deze hele periode kon u een normaal leven leiden – u werkte, bracht de kinderen naar school, zag vrienden en ging af en toe naar café – (CGVS II p. 18-19). Omdat uw echtgenote financiële moeilijkheden kende, stemde uw echtgenote ermee in dat u het hoederecht over uw kinderen verkreeg. Bovendien stond uw ex toe dat u met uw kinderen naar Kosovo, Italië en België reisde (CGVS I p. 11-12 en 14-15). Dit staat haaks op uw beweringen dat zij nog steeds aan uw kinderen verkondigt u te willen vermoorden (CGVS II p. 21-22). Deze handelwijze houdt in alle redelijkheid geen steek. Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de door u aangehaalde vrees voor uw ex-schoonfamilie.” Verzoeker slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen.

De commissaris-generaal stelt verder vast: “Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met uw ex-schoonfamilie is immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard en werd ingegeven door het feit dat A. op een Albanese televisiezender sprak over jullie huwelijksproblemen en er verklaarde een buitenechtelijke relatie te hebben, waarop haar familie zich ten schande gebracht voelde (CGVS II p. 10).

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast: “Vooreerst dient benadrukt dat u naar aanleiding van de eerste twee door u gepercipieerde moordpogingen geen beroep deed op de Albanese politie (CGVS I p. 20 en CGVS II p. 14-17). Uw uitleg dat u het beu was om naar de Albanese instanties te gaan (CGVS II, p. 14 en 16) kan uw nalaten niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat indien u de hulp van uw autoriteiten inroept, deze daadwerkelijk optreden. Naar aanleiding van het derde incident contacteerde u de politie immers wél, kwam deze ter plaatse en werden er notities genomen (CGVS II, p. 17). U wist evenwel niet of u daadwerkelijk klacht

had ingediend. Evenmin nam u later nog contact op met de politie om u te informeren over de voortgang van het onderzoek. Voorts, hoewel u zoals hierboven omschreven tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het feit of u al dan niet aangifte deed van de telefonische bedreigingen die u na uw vrijlating ontving, blijkt uit uw documenten dat u in dit verband daadwerkelijk eenmaal beroep deed op de politie. Hieruit blijkt dat de politie naar aanleiding van uw aangifte op 22 augustus 2017 daadwerkelijk een onderzoek instelde naar uw klacht. Dat het openbaar ministerie uw klacht uiteindelijk sepondeerde omdat uw ex in het licht van de Albanese strafwet geen strafbare feiten had gepleegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden van zodra u de nodige stappen zet. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat, hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, deze verplichting niet absoluut is en niet kan worden begrepen als een resultaatsverbintenis. Uit niets blijkt dan ook dat uw nationale autoriteiten, indien u in geval van eventuele (bijkomende) problemen - met uw ex of haar familieleden, onder wie T. S. - beroep doet op hun hulp en/of bescherming, onwillig of onmachtig zijn om u deze hulp of bescherming te bieden." (eigen onderlijning).

Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het dossier "(zondermeer)" werd gesepondeerd hetgeen zou aantonen dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden, noch waar hij stelt dat enige beschermingsmaatregel voor hem niet beschikbaar zou zijn. Hiermee slaagt verzoeker er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal die hij voor het overgrote deel negeert, aan het wankelen te brengen.

Verzoeker kan zich niet verschuilen achter algemene beweringen of verwijzingen naar corruptie. Hij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten. Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, stelt de verzoekende partij te volharen in de middelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij, door ter terechtzitting slechts te volharden in de middelen zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Zij brengt bijgevolg geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS